

Sygnatura akt III RC 11/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kole Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Pietruszka

Protokolant: st. sekr. sąd. Alicja Kleczkowska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2021 roku w Kole

sprawy z powództwa R. K.

przeciwko A. K.

o zaspokojenie potrzeb rodziny

I. Zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powódki R. K. tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny, za okres:

- od 14 stycznia do 31 marca 2021 roku kwoty po 3.500,00 zł (trzy tysiące pięćset złotych) miesięcznie,

- od 1 kwietnia do 31 sierpnia 2021 roku, kwoty po 2.200,00 zł (dwa tysiące dwieście złotych) miesięcznie,

- a poczynając od 1 września 2021 roku kwoty po 3.500,00 zł (trzy tysiące pięćset złotych) miesięcznie,

płatne do jej rąk do dnia 15 – go każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w terminie płatności.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kole kwotę 2088,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

IV. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3915,00 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

V. Odstępuje od obciążenia powódki kosztami procesu w części oddalającej powództwo.

VI. Wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia:

Agnieszka Pietruszka

Sygnatura akt III RC 11/21

UZASADNIENIE

Powódka – R. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. K. na swoją rzecz kwot po 4.000 zł miesięcznie tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny. W uzasadnieniu podniosła, iż strony są małżeństwem od dnia 8.02.2003 r. Ze związku tego pochodzi małoletnia córka M. ur. (...) Strony mieszkają w mieszkaniu wynajętym przez byłego już pracodawcę pozwanego, tj. (...) S.A. Czynsz najmu wynosi obecnie około 535 zł. Poza czynszem, na zaspokojenie potrzeb rodziny, strony wydatkowały miesięcznie następujące kwoty na: wyżywienie – 2.500 zł – 3.000 zł, opłaty za energię elektryczną – 195 zł – 200 zł, opłaty za internet – 130 zł, odzież i obuwie – 480 zł, środki czystości – 180 zł, paliwo – 250 zł – 300 zł, ubezpieczenie OC pojazdu – 43 zł (519 zł/rok), kosmetyki – 250 zł, usługi fryzjerskie – 150 zł, abonamenty telefoniczne – 100 zł, abonament za Cyfrowy P. – 65 zł, zajęcia teatralne córki w (...) w K. – 30 zł, artykuły szkolne – 100 zł, lekarstwa dla powódki – 100 zł, suplementy diety – 500 zł, basen – 180 zł – 200 zł. Do kosztów utrzymania rodziny należy również zaliczyć koszty wizyt córki u okulisty oraz zakup dla niej oprawek, co stanowi wydatek rzędu 500 zł – 550 zł, koszty badań diagnostycznych powódki w kwocie 600 zł rocznie, okresowe wizyty u stomatologa w kwocie 200 zł na kwartał. Nadto ze względu na dysfunkcję tarczycy małoletniej M., będzie ona wymagała comiesięcznych konsultacji dietetycznych i leczenia endokrynologicznego, co wygeneruje koszty rzędu 200–250 zł. Ponadto powódka wskazała, iż pozwany do listopada 2020 r. przekazywał jej na utrzymanie domu 4.000–4.500 zł. W dniu 25.12.2020 r. pozwany oświadczył, że poznał inną kobietę i od stycznia 2021 r. ogranicza się do przekazywania powódce 2.000 zł. A. K. jest zatrudniony w Zakładzie Usług (...) SA w K. i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie około 12.000 zł netto miesięcznie. R. K. po przebytej chorobie nowotworowej jest częściowo niezdolna do pracy i w związku z tym otrzymuje jedynie rentę w wysokości 990 zł miesięcznie. Dodatkowo, w związku z chorobą u powódki nasiliły się zaburzenia depresyjne i lękowe. Aktualnie rokowania co do jej stanu zdrowia są niepomyślne. Powódka zaznaczyła, iż strony nadal zamieszkują razem i uiszczą wszystkie opłaty związane z użytkowaniem lokalu w łącznej kwocie około 1.100 zł miesięcznie.

Pozwany – A. K. wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 2.200 zł. W uzasadnieniu podniósł, iż regularnie przekazuje na rachunek powódki kwotę 2.200 zł oraz spłaca wszelkie zobowiązania stron, a także finansuje większe zakupy. Pozwany zaprzeczył, aby osiągał dochód na poziomie 12.000 zł netto miesięcznie, jednocześnie wskazując, iż jego średni dochód z ostatnich 12 miesięcy wynosi 8.599,23 zł netto. A. K. podkreślił, że jest to wynik pracy w niektóre miesiące po 300 godzin, lecz z uwagi na charakter pracy, nie jest w stanie w trybie ciągłym wypracowywać nadgodziny na takim poziomie. Ponadto A. K. zarzucił, iż powódka zataiła, że strony posiadają szereg zobowiązań, które są przez niego spłacane. Obciążenia te wynoszą niemal 2.000 zł miesięcznie a do tego dochodzą koszty utrzymania poza domem w kwocie również około 2.000 zł. Dodatkowo do niezbędnych kosztów utrzymania pozwanego zaliczają się koszty dojazdu do domu w kwocie 400 zł miesięcznie. Nadto pozwany ponosi wydatki na zakup odzieży, obuwia oraz na fryzjera i dentystę. Wbrew twierdzeniom powódki ponosi całkowity koszt zakupu suplementów diety dla rodziny, co w sumie stanowi prawie 1.000 zł miesięcznie. Niezależnie od powyższego, A. K. zakwestionował, aby żona i córka wydatkowały na wyżywienie kwotę rzędu 2.500 zł – 3.000 zł miesięcznie albo kwoty 150 zł miesięcznie na fryzjera, 250 zł miesięcznie na kosmetyki czy też 100 zł miesięcznie na leki.

Sąd ustalił co następuje :

R. K. i A. K. zawarli związek małżeński w dniu 8.02.2003 r. Ze związku tego posiadają małoletnią córkę M. (ur. (...)).

Strony zajmują mieszkanie wynajmowane od poprzedniego pracodawcy pozwanego. Opłaty z tym związane wynoszą łącznie około 1.100 zł miesięcznie, i składają się na nie należności za prąd, wodę, odpady i czynsz. Uiszczanie tych opłat zawsze spoczywało na powódce, a dokonywała tego ze środków przekazywanych jej przez męża. A. K. bowiem przed zainicjowaniem niniejszego postępowania przekazywał powódce kwotę 2.200 zł. Gdy wracał do domu wówczas robił także inne zakupy. R. K. do 2018 r. posiadała ponadto dostęp do rachunku bankowego pozwanego i miała możliwość rozporządzania jego wynagrodzeniem. Dodatkowo powódka reguluje opłaty za internet w kwocie około 130 zł miesięcznie, za abonamenty telefoniczne około 100 zł miesięcznie oraz abonament tv w kwocie 65 zł miesięcznie.

(dowód: odpisy skrócone aktu małżeństwa i aktu urodzenia k.10-11, potwierdzenia transakcji bankowych k.24-29, elektroniczne zestawienie operacji k.130-200, zeznania powódki k.212-213, częściowo zeznania pozwanego k.213-213v)

R. K. do 2013 r. pracowała w zakładach mięsnych. Od 2013 r. boryka się z chorobą nowotworową i w związku z tym pozostaje pod opieką onkologa. Wizyty kontrolne ma wyznaczane co pół roku. W 2019 r. została uznana za osobę częściowo niezdolną do pracy na okres do dnia 28.02.2022r. i z tego względu pobiera rentę, która wynosi 1.208,38 zł brutto wraz z dodatkami (1.031,63 zł netto). Jednocześnie R. K. legitymuje się orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, który został ustalony w 2019 r., a orzeczenie wydano na okres do dnia 29.02.2024r. Z uwagi na stan zdrowia powódka może podejmować jedynie zatrudnienie w warunkach pracy chronionej. Poza tym, R. K. leczy się w związku z zaburzeniami depresyjnymi i lękowymi. Obecnie zalecono jej 2-3 miesięczną przerwę w tym leczeniu. Powódka przyjmuje leki, których koszt wynosi 100 zł – 150 zł.

Powódka jest właścicielką nieruchomości o powierzchni 86 arów znajdującą się w R., która jest jej majątkiem osobistym. Nie posiada żadnych pożyczek.

(dowód: zaświadczenia o stanie zdrowia k.12-19, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 5.02.2019 r. k.20, orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 13.02.2019 r. k.21-22, zaświadczenie z dnia 30.07.2021 r. k.205, zeznania powódki k.212-213)

Małoletnia M. ma 14 lat i uczęszcza do VIII – ej klasy Szkoły Podstawowej nr (...) w K.. Małoletnia osiąga bardzo dobre wyniki w nauce. Uczestniczy również w zajęciach teatralnych i artystycznych w Miejskim (...) w K., za które opłata wynosi łącznie 100 zł miesięcznie. Na zajęcia te uczęszczała także w poprzednim roku szkolnym.

M. waży 81 kg i od sierpnia ubr. raz w miesiącu chodzi na prywatne wizyty do dietetyka. Koszt takiej wizyty wynosi 60 zł. Zanim małoletnia podjęła leczenie u dietetyka, było podejrzenie, iż ma problemy z tarczycą. R. K. zrezygnowała z tego leczenia, gdy farmaceuta zwrócił jej uwagę, iż małoletnia nie powinna przyjmować zapisanych dla niej leków. W konsekwencji M. obecnie nie przyjmuje żadnych leków. Dalsze leczenie będzie prowadzone po przeprowadzeniu badań i decyzji endokrynologa. Powódka zapewniła córce także pomoc psychologa, gdyż małoletnia czuła się zagubiona i pojawiły się u niej stany lękowe. Do psychologa chodzi już drugi rok. Małoletnia nosi również okulary. Co pół roku uczęszcza także na wizyty kontrolne do stomatologa.

R. K. pobiera na córkę świadczenie wychowawcze tzw. "500+", otrzymała także świadczenie na wyprawkę w wysokości 300 zł, w związku z rozpoczęciem roku szkolnego.

A. K. wpłaca córce na subkonto kwoty rzędu 100– 200 zł, które małoletnia przeznacza na własne potrzeby.

(dowód: potwierdzenie transakcji bankowej k.23, dyplomy, listy gratulacyjne, nagrody i świadectwa szkolne k.99-110, zeznania powódki k.212-213)

A. K. od dnia 6.11.2017 r. zatrudniony jest na czas nieokreślony w firmie (...) S.A. z siedzibą w K. na stanowisku: maszynista pojazdów kolejowych do wykonywania prac przy urządzeniach kolejowej sieci trakcyjnej, kierownik pociągu roboczego, elektromonter ze stawką godzinową w kwocie 29 zł. Poprzednio pracował w firmie (...), a powodem zmiany zatrudnienia były lepsze zarobki. Pozwany wykonuje pracę w delegacji na terenie całej Polski. Pracodawca zapewnia mu nocleg, potrącając z tego tytułu 1% z wynagrodzenia. Nadto pozwanemu przysługuje stawka obiadowa, która wynosi 5 zł (wcześniej wynosiła ponad 8 zł), ekwiwalent za pranie w kwocie 19 zł oraz świadczenie z tytułu rozłąki w kwocie 750 zł. Śniadania i kolacje pozwany organizuje we własnym zakresie. A. K. przyjeżdża do domu co tydzień bądź co dwa tygodnie. Zdarzało się, że nie przejeżdżał do domu przez sześć tygodni. Aktualnie ze względu na problemy z dostawami, pozwany ma przerwy w pracy i nie pracuje w godzinach nadliczbowych w takim wymiarze jak wcześniej.

W 2021 r. wynagrodzenie netto pozwanego wyniosło: w styczniu – 5.924,46 zł, w lutym – 7.307,51 zł, w październiku – 7.128,53 zł. W 2021 r. pozwany przebywał na zwolnieniu lekarskim z powodu złamania ręki i otrzymał zasiłek

chorobowy w kwocie: w kwietniu – 6.494,19 zł (wraz z wynagrodzeniem chorobowym), w maju – 6.759,46 zł, w czerwcu – 6.528,94 zł. W poprzednich latach pozwany osiągnął przychód : za rok 2017 w kwocie 69.241,94 zł (dochód 67.712,28 zł), za rok 2018- 132.268,77 zł (dochód 130.933,77 zł), w 2019 r. - 141.144,38 zł (dochód 139.393,13 zł), za rok 2020- 130.174,24 zł (dochód 127.174,24 zł). W poszczególnych miesiącach 2020 r. wynagrodzenie netto wyniosło : w marcu – 6.170,19 zł (w tym chorobowe), w kwietniu – 6.565,57 zł (w tym chorobowe), w maju – 8.170,53 zł, w czerwcu – 9.720,32 zł, w lipcu – 10.501,01 zł, w sierpniu – 8.339,96 zł, we wrześniu – 11.158,45 zł, w październiku (w tym chorobowe) – 9.000,39 zł, w listopadzie – 9.319,25 zł, w grudniu – 11.013,13 zł.

(dowód: zaświadczenia z dnia 27.01.2021 r. k.36 i z dnia 23.03.2021 r. k.52, lista płac k.51, informacje PIT-11 za 2019 i 2020 r. k.80-87 oraz za 2017 r. k.92-93, zeznanie PIT-37 za 2018 r. k.88-91, zestawienia wynagrodzeń k.127-129 i 211, zeznania powódki k.212-213, częściowo zeznania pozwanego k.213-213v)

A. K. od 12.04. do 6.07.2021 r. uczestniczył w nieodpłatnej terapii na Dziennym Oddziale Psychiatrycznym M. w K.. W trakcie terapii przebywał w domu. Obecnie pozostaje pod opieką psychiatry, który przepisał mu leki antydepresyjne i na wyciszenie.

Pozwany w okresie uczęszczania na terapię przebywał na zwolnieniu lekarskim, które przedłużyło się po tym jak w lipcu 2021 r. uległ wypadkowi na skuterze. W tym czasie prowadził z żoną i córką wspólne gospodarstwo domowe. Do pracy wrócił we wrześniu.

(dowód: zaświadczenie z dnia 12.04.2021 r. k.70, sprawozdanie z wykonanych badań laboratoryjnych k.94-95, karta informacyjna z leczenia w dziennym oddziale psychiatrycznym z dnia 6.07.2021 r. k.126, zeznania powódki k.212-213, częściowo zeznania pozwanego k.213-213v)

A. K. w okresie do maja 2021 r. spłacał kredyt wzięty na zakup głośnika mobilnego, rata miesięczna wynosiła 299,75 zł. Obecnie do spłaty pozostaje kredyt zaciągnięty przez pozwanego w lipcu 2020 r. na zakup lodówki i ekspresu do kawy. Miesięczna rata wynosi 254,90 zł, a płatność ostatniej raty przypada na marzec 2022 r. Niezależnie od tego, pozwany spłaca także kredyt zaciągnięty w dniu 25.02.2021 r. na sfinansowanie potrzeb własnych, którego miesięczna rata wynosi 1.102,24 zł, zaś termin płatności ostatniej raty upływa w marcu 2023 r.

Pozwany nie posiada własnego majątku, oszczędności ani lokat. A. K. poza pracą zajmuje się marketingiem sieciowym.

(dowód: odcinki wpłat rat kredytowych k.53, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k.54, faktura k.55, umowa o kredyt z dnia 18.07.2020 r. wraz z dokumentem ubezpieczenia k.56-57, umowa kredytu gotówkowego z dnia 25.02.2021 r. k.68-69, zeznania powódki k.212-213, częściowo zeznania pozwanego k.213-213v)

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania powódki, albowiem były szczerze, logiczne i rzeczowe, a nadto znajdowały pokrycie w dokumentach złożonych przez nią w poczet materiału dowodowego.

Za częściowo wiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanego. Nie polegały one bowiem na prawdzie w zakresie tego, że pozwanemu w ubiegłych latach nie zdarzały się dłuższe okresy zwolnień lekarskich. Pozostaje to bowiem w sprzeczności z twierdzeniami pozwanego zawartymi w zażaleniu wywiedzionym od postanowienia zabezpieczającego (k.64-66) a nadto okoliczność ta znajduje potwierdzenie w złożonym przez A. K. zaświadczeniu od pracodawcy (k.52). Poza tym, zeznaniom pozwanego nie sposób dać również wiary co do przyczyny założenia przez niego nowego rachunku bankowego. W samej relacji pozwanego w tym zakresie widoczna jest niekonsekwencja, a ponadto A. K. nie złożył żadnych dokumentów, które świadczyłyby o nieracjonalności powódki w dysponowaniu środkami pieniężnymi.

Wartość dowodowa dokumentów zebranych w sprawie nie budzi żadnych wątpliwości, a ponadto nie była przez strony kwestionowana. Za nieprzydatną do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy należało uznać dokumentację fotograficzną (k.96-98), złożoną przez powódkę, albowiem pochodzi ona częściowo sprzed 5-6 lat, a nadto A. K. przyznał, że zmaga się z problemem alkoholowym.

Sąd zważył co następuje :

Powódka R. K. domagała się zasądzenia od pozwanego A. K. kwoty 4.000 zł miesięcznie tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny.

Zawarcie małżeństwa prowadzi do powstania stosunku prawnego, składającego się z praw podmiotowych, zarówno o charakterze niemajątkowym, jak i majątkowym. Małżonkowie mają obowiązek współdziałania w trakcie trwania małżeństwa. Celem współdziałania jest zapewnienie bytu rodzinie, której źródłem jest małżeństwo. W art. 27 kro ustawodawca "skonkretyzował" obowiązek z art. 23 kro. Jedną z form współdziałania małżonków jest obowiązek dostarczenia środków w celu prawidłowego funkcjonowania rodziny w zależności od swoich sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym. Niespełnianie lub nienależyte spełnianie powyższego obowiązku daje podstawę do wystąpienia przez jednego z małżonków do sądu z wnioskiem o zasądzenie świadczenia w celu zaspokojenia potrzeb rodziny.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, przedmiotowe powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Jak wynika z dokonanych ustaleń, A. K. jeszcze przed podjęciem zatrudnienia u obecnego pracodawcy, wykonywał pracę w delegacji. Wobec tego, powódka razem z córką już przed 2017 r. zamieszkiwały samodzielnie w wynajmowanym mieszkaniu, a pozwany z uwagi na specyfikę pracy przyjeżdżał do domu na weekendy z mniejszą lub większą częstotliwością, co ma również miejsce w chwili obecnej. W okresie zwolnienia lekarskiego tj. od kwietnia do sierpnia pozwany przebywał w domu. Okoliczność ta uprawnia stwierdzenie, że strony mimo skonfliktowania nie pozostają w separacji faktycznej.

Na potrzeby rodziny składają się wydatki związane z utrzymaniem powódki, małoletniej córki oraz koszty utrzymania mieszkania.

Małoletnia M. K. ma ukończone 14 lat i chodzi do VIII – ej klasy szkoły podstawowej. Stosownie do wieku, a co za tym idzie i stopnia rozwoju, do usprawiedliwionych potrzeb małoletniej zaliczają się wydatki dotyczące codziennego utrzymania, tj. wyżywienia, kupna odzieży i obuwia, środków chemicznych i higienicznych, jak również realizacji obowiązku szkolnego, zajęć pozalekcyjnych oraz nadto wizyt u dietetyka, psychologa, stomatologa, okulisty. Określenie wysokości świadczeń alimentacyjnych, uwarunkowanych kosztami utrzymania (wyżywienie, odzież, leczenie) i wychowania, w odniesieniu do dzieci (pielęgnacja, opieka, dbałość o fizyczny i intelektualny rozwój) jest domeną ustaleń na podstawie dowodów ale uwzględniającą także zasady doświadczenia życiowego (Orz. SN z 29.11.1949 r. Wa.C 167/49 , NP.1951, nr 2 , s.52).

Pozwany podnosił, że powódka otrzymuje na córkę świadczenie wychowawcze tzw. "500+". Zgodnie z art. 135 § 3 pkt 3 kro świadczenie wychowawcze, o którym mowa w ustawie z dnia 11.02.2016 r. o pomocy państwa w wychowaniu dzieci, nie wpływa na zakres świadczeń alimentacyjnych. Pobieranie przez powódkę na córkę wskazanego świadczenia nie zwalnia zatem pozwanego od partycypowania w kosztach utrzymania córki (a więc i rodziny).

Poza wydatkami związanymi z usprawiedliwionymi potrzebami małoletniej córki , na potrzeby rodziny składają się również koszty utrzymania samej powódki. Stanowisko takie wydaje się oczywiste w świetle uchwały Pełnego Składu Sądu Najwyższego z dnia 16.12.1987 r., (sygn.. III CZP 91/86 poz. 42) w której stwierdzono], iż potrzeby rodziny stanowią oprócz utrzymania i wychowania dzieci, potrzeby z istoty swej wspólne, jak również indywidualne potrzeby małżonków. Jednocześnie Sąd rozważył czy powódka miała i ma możliwość partycypowania w kosztach utrzymania rodziny. Wyrazem bowiem tendencji do wnikliwego badania sytuacji strony domagającej się alimentów (czy też jak w niniejszej sprawie sytuacji strony domagającej się zaspokojenia potrzeb rodziny) jest uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2001 r.,(sygn. I CKN 1341/00, LEX nr 52433), w którym wskazano, że: "dorosły, sprawny

życiowo i zdrowotnie człowiek powinien w pierwszym rzędzie starać się wykorzystać własne możliwości samodzielnego utrzymania się, a dopiero potem liczyć na pomoc alimentacyjną".

Jak wynika z dokonanych ustaleń R. K. począwszy od 2013 r. zmaga się z chorobą nowotworową. Z uwagi na stan zdrowia pobiera świadczenie rentowe, które obecnie wynosi 1.208,38 zł brutto tj. 1.031,63 zł netto, którą to kwotę nie sposób uznać za wystarczającą na zaspokojenie jej podstawowych potrzeb. Zarazem powódka posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności oraz orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy. W konsekwencji R. K. może pracować wyłącznie w warunkach pracy chronionej. Stan zdrowia powódki znacznie zatem ogranicza jej możliwości przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny

A. K. kwestionował wysokość wydatków ponoszonych przez powódkę i małoletnią M. na wyżywienie w kwocie rzędu 2.500 zł – 3.000 zł miesięcznie, na fryzjera w kwocie 150 zł miesięcznie oraz na kosmetyki w kwocie 250 zł miesięcznie. Z uzasadnienia pozwu wynika, że w/w kwoty strony ponosiły na zaspokojenie potrzeb rodziny, a więc wbrew twierdzeniom pozwanego powyższych kwot nie można kwalifikować wyłącznie jako wydatków powódki i córki stron. Pamiętać jednak należy, że obecnie małoletnia M. korzysta z pomocy dietetyka, a zastosowana dieta niewątpliwie podnosi koszty żywienia.

Jak zaznaczono powyżej obowiązek dostarczenia środków w celu prawidłowego funkcjonowania rodziny, obciąża każdego z małżonków w zależności od jego sił oraz możliwości zarobkowych i majątkowych.

A. K. jest zatrudniony jako maszynista pojazdów kolejowych do wykonywania prac przy urządzeniach kolejowej sieci trakcyjnej, kierownik pociągu roboczego, elektromonter. Jak wynikało z zeznań stron, pozwany zmienił pracę kierując się potrzebą uzyskiwania wyższych zarobków. Pozwany w odpowiedzi na pozew przyznał, iż jego wynagrodzenie wynosi średnio 8.599 zł netto. Z przedłożonych informacji PIT-11 wynika, iż dochód netto pozwanego za 2019 r. (po potrąceniu podatku oraz składek na ubezpieczenie) wyniósł miesięcznie około 8.400 zł a w roku 2020 r. około 7.500 zł. Jednocześnie z przedłożonych informacji wynika, że dochód za rok 2020 był nieco niższy niż w roku 2019. Uzyskując zatem dochody w deklarowanej, a zarazem potwierdzonej dokumentami wysokości, Sąd uznał za zasadne obciążenie pozwanego obowiązkiem zapłaty z tytułu przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny kwoty 3.500 zł miesięcznie za okres od 14.01. tj. od dnia wniesienia pozwu do 31.03.2021r. oraz od 1.09.2021 r. na przyszłość. Sąd miał bowiem na uwadze, iż w okresie, gdy A. K. przebywał na zwolnieniu lekarskim, tj. od kwietnia do sierpnia 2021 r., prowadził wspólne gospodarstwo domowe z powódką i córką. Wobec tego konieczne stało się zróżnicowanie wysokości świadczenia i ustalenie za okres od 1.04. do 31.08.2021 r. tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny kwoty po 2.200 zł miesięcznie (tj. kwoty uznanej przez pozwanego).

Pozwany podnosił, iż nie stać go na realizowanie obowiązku przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny w większym zakresie niż 2 tys. zł, albowiem spłaca zobowiązania kredytowe. Należy podkreślić, iż analiza przedłożonej przez pozwanego dokumentacji dotyczącej posiadanych przez niego zobowiązań kredytowych prowadzi do wniosku, iż obecnie spłacony został już kredyt, wzięty na zakup głośnika. Przy ocenie możliwości zarobkowych, w ocenie Sądu, powinien zostać uwzględniony kredyt zaciągnięty przez pozwanego na zakup lodówki i ekspresu do kawy, które to sprzęty służą całej rodzinie. Nie sposób jednak podobnie ocenić kredytu, który pozwany zaciągnął w lutym 2021 r. (a więc już w toku niniejszej sprawy) na sfinansowanie potrzeb własnych, gdyż A. K. nie przedstawił żadnego wiarygodnego powodu zawarcia takiej umowy. W szczególności, wbrew temu co pozwany podnosił w w/w kredyt nie jest kredytem konsolidacyjnym, gdyż zapisu takiego nie zawiera złożona do akt umowa (k.68-69). Zaciągnięcie tego zobowiązania pozostaje w sprzeczności z twierdzeniami pozwanego, iż podejmuje wysiłki, aby wyprowadzić rodzinę z zadłużenia. Zgodnie zaś ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 12.11.1976 r. w sprawie III CRN 236/76 (Lex nr 7875) zadłużenie bankowe zobowiązanego do alimentacji nie może powodować ograniczenia należnych uprawnionemu środków utrzymania. Osoba, na której ciąży obowiązek alimentacyjny, musi bowiem się z tym liczyć przy podejmowaniu wydatków i ich wysokość planować stosownie do posiadanych możliwości z uwzględnieniem wspomnianego obowiązku alimentacyjnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie cytowanych przepisów, orzeczono jak w pkt I i II wyroku.

W pkt III wyroku Sąd w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 kpc nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 2.088 zł, na którą złożyła się opłata od pozwu, a powództwo zostało uwzględnione w 87% (2.400 zł x 87% = 2.088 zł).

O kosztach zastępstwa advokackiego orzeczono na podstawie art. 100 kpc w zw. z § 4 ust. 1 pkt 9 i ust. 4 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności advokackie (Dz. U. 2015.1800 z późn. zm.) również przy uwzględnieniu, iż powódka „wygrała” sprawę w 87% (pkt IV wyroku).

Sąd na podstawie art. 102 kpc odstąpił od obciążenia powódki kosztami procesu w części oddalającej powództwo, zważywszy, że powódka boryka się z problemami zdrowotnymi, które sprawiają, że obecnie nie wykonuje pracy zarobkowej i pobiera świadczenie rentowe (pkt V wyroku).

Rygor natychmiastowej wykonalności orzeczono zgodnie z art. 333 § 1 pkt 1 kpc.

Sędzia Agnieszka Pietruszka